

ansaaes for at være anstændig lønnet i et Contoir med 1000 eller 1200 Rbd., og jeg er dog ikke nogen gammel Mand; men vi maae huffe paa, at ved Siden af disse lave Lønninger bestod der dengang det, som man kaldte et Gratiale, eller Gratificationsystem, hvorved der blev tillagt dem visse Lønningsforhøielser, efter, som det heed sig, deres Dygtighed og Nidkærhed, men meget ofte ogsaa efter som de vare ansete af dem, som stode høiere i Tjenesten. Dette, mine Herrer! fandt man at lede til Vilkaarlighed, og derfor var man betænkt paa at affasse et saadant Forhøielsesystem, og man indførte da det, som man kaldte Normalreglementet, hvorved det blev bestemt, at Embedsmændene herefter skulde være paa fast Gage, og de saakaldte Gratiale falde bort. Dette Normalreglement var vistnok allerede under den absolute Regjering en meget fornustig og hensigtsmæssig Indretning, og det maa anses for at være det dobbelt i en constitutionel Stat; thi det er dog aabenbart, at Rigsdagen ikke kan indlade sig paa at bedømme, hvorvidt de Embedsmænd, som ville blive indstillede til Gagetillæg, virkelig ere værdige dertil, og hvormegen Tillid man end maa kunne have til den Minister, som anbefaler noget Saadant, saa kan man dog paa den anden Side ikke værge sig imod den Tanke: de Folk staae Ministeren nær, det maa være ham hjært at kunne anbefale dem, at kunne skaffe dem en bedre Stilling. Der ligger deri en Fristelse, som jeg tvivler paa nogen Mand med et sølende Hjerte vil have let ved at modstaae; altsaa, jeg troer, at i den Henseende gjør Rigsdagen vel i at sige saaledes: vi kunne ikke indlade os paa at bedømme, hvorvidt en Embedsmænd, efter sine personlige Forhold eller efter sin Dygtighed, kunde behøve et Tillæg til sin Gage. Dersom en Mand udmærker sig i Tjenesten, da har Ministeren andre Veie til at skaffe ham en bedre Stilling, og navnlig vil jeg sige dette med Hensyn til Finantsministeren, da han disponerer over Indstillingerne til en lang Række af de bedste Embeder i Landet. Det kan ikke anses for rigtigt i det Hele taget, at en Mand bliver sin Levetid i Contoirerne, og det er rimeligt, at han gaaer ud og modtager et Embede, et Oppebørselsembede eller noget Saa-

dant, og den, som da har udmærket sig i Tjenesten i Ministeriet, han vil deri finde den allerbedste Anbefaling til snart at komme i Betragtning, naar saadanne Embeder skulle bortgives. Hvad nu specielt de Lønninger angaaer, som her ere opførte netop for Oppebørselsbetjente, da er det historisk gaaet saaledes til: I Aaret 1841 udkom Kong Christian den Ottendes Normalreglement; i dette Normalreglement vare Gagerne for alle Contoirchefer, idetmindste alle Contoirchefer i Rentekammeret og Soldkammeret, fastsatte til 1400 Rbd. for hver — det var Normen. Dette stod nogle Aar, men derpaa i 1846, gjorde et Princip sig gjældende, som jeg ikke kan nægte, at jeg finder er et rigtigt Princip, det nemlig, at de Mand, som havde staaet endel Aar i Tjeneste, fik nogen Godtgjørelse, og der udkom altsaa mod Slutningen af Aaret en Bestemmelse, hvorefter de 4 ældste Contoirchefer i Rentekammeret og de 3 ældste i Soldkammeret, saavidt jeg husker, fik et Tillæg af 200 Rbd., altsaa stod det saaledes, at omtrent den ældste Tjersdedeel eller Trediedeel af Contoircheferne havde 1600 Rbd. og den øvrige Deel 1400 Rbd. Dette varede imidlertid ikke længere end til næste Aar, da kom den saakaldte Dyrtid, som foranledigede, at der blev uddeelt endel milde Gaver og Understøttelser til forskjellige Steder, hvilket vistnok var meget smukt af Regjeringen, og ved denne Leilighed fik da ogsaa endel Embedsmænd en saadan Forhøielse, ikke eengang for alle i Dyrtiden, men for bestandigt. Altsaa, de fik ved denne Leilighed et Tillæg Altsammen af 200 Rbd., og Følgen deraf var altsaa, at efter denne Beslutning, som blev fattet i 1847 i Decbr., hvis jeg ikke husker feil, stod $\frac{1}{3}$ eller $\frac{1}{4}$ af Contoircheferne paa 1800 Rbd. og de øvrige $\frac{2}{3}$ eller $\frac{3}{4}$ paa 1600 Rbd. Nu hørte jeg vel af den ærede Finantsminister, at der endnu skulde gives en høiere Contoirchefsgage, som skulde være opført med 2000 Rbd. i Budget i 1848. Men jeg maa tilstaae, at jeg har ikke fundet denne Bestemmelse, der vistnok maa være givet for et ganske særegent Ministeriums Vedkommende. Jeg har gennemgaaet Budgettet for en Deel af de dengang bestaaende Collegier, og ikke fundet nogen saadan Forhøielse normeret. Imidlertid maa